

РЕШЕНИЕ

№ 7269

гр. София, 24.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8764** по описа за **2023** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на М. М. К., като управител на „МИНЕРА КО“ ООД, подадена от адв. В., срещу Решение № 2833 от 14.06.2023 г., постановено по НАХД № 5729/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 9-ти състав. С решението е потвърден Електронен фиш, серия К, № 4937329/18.05.2021г. на СДВР, с който на касатора, в качеството му на управител на „МИНЕРА КО“ ООД - собственик на лек автомобил „Ф. Б.“ с рег. [рег.номер на МПС], на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

С касационната жалба се твърди неправилност на въззивното съдебно решение. Според касатора, Съдът не е анализирал всички относими доказателства за датата на връчване на процесния фиш, като се противопоставя на констатацията в решението, че „ЕФ не е бил връчен на жалбоподателя видно от справката на л. 37 по делото“. Твърди, че нарушението не е било безспорно доказано, тъй като мобилното устройство, с което е била измерена скоростта е с изтекла годност. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да

бъде отменен издаденият електронен фиш. В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез упълномощен юрисконсулт оспорва жалбата. Моли съда да се произнесе с решение, с което да остави в сила решението на въззивния съд. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал. 1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

В атакуваното решение, първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка, въз основа и след анализ на събраните по делото писмени доказателства. Установил е, че на 18.05.2021 г., в 13:56 часа в [населено място] по [улица] до блок 32, с посока от [улица] към бул. Л. шосе, е установено и заснето с автоматизирано техническо средство TFR1-M, № 560 нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, изразяващо се в превишение на максимално допустимата скорост на движение в населено място, извършено с лек автомобил „Ф. Б.” с рег. [рег.номер на МПС], движещо се със скорост от 65 км/ч. (след приспадане на 3.00 км/ч толеранс) при разрешена скорост от 50 км/ч. за населено място, т.е. превишение на разрешената скорост с 15.00 км/ч.

За това нарушение е издаден електронен фиш въз основа на клип № 24995 и справка за собственост на заснетото МПС, при която е установено, че същото се притежава от „МИНЕРА КО“ ООД с управител М. М. К.. В тази връзка е била ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора К. като законен представител на дружеството с издадения електронен фиш.

За да потвърди ЕФ, въззивният съд е приел, че системата за контрол, с която е установено процесното нарушение, отговаря на изискванията на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП и използването ѝ в случая за установяване на нарушението е в съответствие с приетото с ТР № 1/26.02.2014 г. Наред с това е намерил, че тази система е от одобрен тип и е преминала периодичен контрол за техническа изправност. В решението е прието за безспорно доказано, че процесният лек автомобил се е движил в рамките на населеното място с 65 км/ч, тоест над ограничението от 50 км/ч. Отчетно е и обстоятелството, че управителят на дружеството – собственик на МПС, който е административнонаказателно отговорен на основание чл. 188, ал. 2 от ЗДвП, не е представил декларация с данни за друго лице, извършило нарушението.

Така постановено решението е валидно, допустимо и правилно.

Въззивният съд е проверил обективно, пълно и всестранно релевантните за административнонаказателното обвинение по Електронен фиш, серия К, № 4937329/18.05.2021г. на СДВР факти и обстоятелства. Електронният фиш е съставен съгласно утвърдения образец и в съответствие с чл. 189, ал. 4 от ЗДвП. По делото е приложен снимков материал, изготвен по съответния ред, от който се установява: номерът на автомобила; превишението на скоростта; датата и часът на нарушението.

Нарушението е установено с мобилно АТСС с № TFR1-M 560, за което е представено удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835 (л. 13), като системата за контрол отговаря на законовите изисквания по ЗДвП, а именно техническото средство, с което е установено нарушението, да бъде автоматизирано. В този смисъл безспорно е, че е извършено нарушение на ЗДвП. Предвид твърденията на касатора, следва да се отбележи, че действително в цитираното удостоверение е посочено, че е със срок на валидност до 24.02.2020 г., но съгласно фикцията на чл.30, ал.5 от Закона за измерванията, когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип, се считат от одобрен тип. Следователно средството може да бъде използвано за измерване на скоростта. Единственото условие е АТСС, с която е констатирано нарушението да е преминала метрологична проверка, а в случая такава е извършена на 30.10.2020 г., видно от протокол № 4-38-20 (л. 12). Всичко изложено обосновава извод, че към датата на използване на АТСС (18.05.2021 г.) същата е била в период на валидност на извършената метрологична проверка. Периодичните проверки за метрологичен контрол не зависят от срока на валидност на удостоверението за одобрен тип на средство за измерване и след като изтичането на този срок по изричната разпоредба на чл. 30, ал. 5 от ЗИ няма правни последици, то следва, че изготвеното вещественно доказателствено средство, чрез мобилна система за видеоконтрол „TFR-1M“ е годно да установи съставомерните факти.

Неоснователно е и твърди на касатора, че СРС не е събрал всички писмени доказателства за това, дали и кога електронният фиш е бил връчен. Настоящият касационен състав констатира, че действително в мотивите на обжалваното решение от една страна СРС е приел, че жалбата е подадена в законоустановения срок (л. 1 от решението, последен абзац), а на л. 4, последен абзац е коментирано, че „видно от справката на л. 37 електронният фиш не е бил връчен на жалбоподателя“. Разсъжденията на районния съд са противоречиви, но така допуснатото нарушение не е от категорията на съществените, които да обусловят отмяна на крайния акт, тъй като ако не беше допуснато не би обусловило друг краен резултат. Начинът на връчване на ЕФ е относим към неговото обжалване, но не води на самостоятелно основание до неговата незаконосъобразност, поради което изложените от касатора доводи в тази насока са неотнормирани. Наказаното лице своевременно и в пълнота е упражнило правото си на защита чрез обжалване на ЕФ, като дори в жалбата до СРС признава, че ЕФ му е връчен на 21.03.2023 г. В тази връзка възраженията му срещу връчването на ЕФ, свързани с накърняване на правото му на защита, не се потвърждават. Споделят се и разсъжденията на въззивния съд, че не е изтекла абсолютната погасителна давност от четири години и шест месеца. К., в качеството му на управител на „МИНЕРА КО“ ООД, не е подал декларация или възражение пред СДВР, на основание чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, респ. не е заявил и пред СРС, че в деня и часа на констатиране на нарушението, управлението на МПС е било предоставено на друго лице, поради което правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

По тези съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с

чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактичестката и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2833 от 14.06.2023 г., постановено по НАХД № 5729/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 9 състав.

ОСЪЖДА М. М. К., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80.00 /осемдесет/ лева разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.